

Isten óketis en utannam en utannam (igy) eretlen korokban kiszollittana é vilagbol, akkor fálaltathato iokbol Gyermeğim Tutori külön külön edgyik edgyik végyen ötven, ötven forint éreó iokat. A mi ezen felet marad, azokkal osztozzanak az két resz Attyafiak Varos törvenye szerent, igy mindazaltal, hogy elsóben az Colosvari unitaria Ecclesia az könyveimet, es irasimat vegye el, es azokbol mas senki ne osztozzék, mivel nagyobbara ugjan az Ecclesiaból vóttém volt. Az ket reszes Attyafiakis minekelette egymás között osztoznanak elsóben abból az Tordai unitaria Schola számára adjanak es deputalyanak Száz forintokot, az szegény unitárius Papoknak huszonötöt az szegény Lengyel Attyafiaknak huszonötöt. A nemes Varosrol Ispotalyrol, Toronyrol, s egyeb hazi szegenyekrólis el ne feletkezzenek. Ezt az Testamentumot irtam magam erótlén kezemmel, de ep elmevel Anno 1683. die 27. 9 bris, magam hazamban csendesen, mellyel mint utolsoval akármikor ezelót szolasomban tótt szavaimot testamentumomat cassalom es csak ezt akarom, hogy meg allion, mellyet kezem irasaval, nevemnek alaja irasaval es pecsetemmelis megeróítotték, az Eórók Istenis erósicse meg Amen.

Nagy Solymosi Konez Boldisar m. p. (P. H.)

Ugyan azon napon, es esztendőben indittatvan az Jacob Patriarcha peldaiatol, temettetésem felóllis teszék ilyen rendelest. Mikor en az en nepem közze szamlaltatom Edes Gyermeğim Tutori legyenék utoiso tisztessegem Curatoriis, há elnek. Koporsomat be ne vonnyak. Dragab inget lepódet testemre ne adgjanak Vankost, kapezatis ne keszicsenek, hanem azokot, az mellyeket magam megszerzettem, tudgyak gyermeğim eléadni Mivel az Isten engemet ennyi esztendók alat igen lealazot, eltakarittatasomis legien igen alazatos. Egy praedicational tób ne legyen, de abbanis semmi dicseret ne foggjon, Oralás versiras el tavoztassek. Sirom, vermem, Balthasar K. N. Solymosi Battyám mellett legien. Kóveról kónyú az Temetőben fel-talalni. Valaki ez Testamentumomat meg nem tartya, az Isten ezén é vilagon meg sanyargassa erette, mert az en lelkem buzgo indu-lattiból kivanom, hogy ilyen es nem mas forma temetesem legjen.

N. Solymosi Konez Boldisar m. p. (P. H.)

Eredetije, melyből szórol szóra lemásoltatott, találtatik az unitar. status levéltárában fasc. A. 13.

Közli: BENCZÉDI GERGELY.

CXXX.

Az aranyostordai egyh.kör népesedési állása 1760.

Az aranyostordai unitárius egyházkör 1760 ik évi népesedési állásáról Uzoni Fosztó István a köri jegyzőkönyvbe következő bejegyzést irta:

Ezen aranyostordai egyházkörben 17. unitarius templom van,

egyen kívül mind kőből építve. Az 1760-ik évi őszszeírás szerint az egyes ekklesiákban a lelkek száma következő:

1. *Abrudbányán*, lélek szám 391; lelkész Bartha Mihály, torocz-koról; isk. rector: Vargyasi József, árkosi, állás nélküli (vacans) rector, Sárosi János, bölöni.

2. *Verespatakon*, l. sz. 252; lelkész Bakó István, bölöni; isk. rector Nagy György, laborfalvi; állás nélküli: Ujszékeli Mihály,

3. *T.-Sz.-györgyön*, l. sz. 974; lelkész Saárdi István, isk. rector: Kovács István, Ádamosrol.

4. *Toroczkon*, l. sz. 1500; lelkész Geyzanovics József, Polonus; isk. rector: Koncz Gergely, n. solymosi; leány tanító 30. évtől fogva: Mankodi Dániel.

5. *Csegezben*, l. sz. 299, lelkész: Fodor Ferencz; isk. rector: Jakó György, bágyoni.

6. *Várfalván*, l. sz. 397; lelkész: Sükei Mihály, korondi; iskola rector: Csokfalvi (Kamúthi Dániel.) bágyoni.

7. *Rákoson*. l. sz. 324, lelkész: Buzogány Mózes, ujszekeli; iskola rector: Pállfi Gergely, állás nélküli: Dészfalvi János.

8. *Kövenden*, l. sz. 509. lelkész Almási Ádám. isk. rector: Máthé János, vargyasi; állás nélküli: Szóts János, egyházi ügyvéd, lengyel száműzettek között való.

9. *Bágyonban*, l. sz. 424, lelkész: Uzoni Fosztó István, bölöni; isk. rector: Koncz Mihály, kis solymosi.

10. *Sínfalván*, l. sz. 214, lelkész: Huszár József, Kolozsvárrol; isk. rector: Ferencz György, bölöni.

11. *Szmihályfalván*, l. sz. 136, lelkész: Tordátfalvi György; isk. rector: Ujszékeli Péter, bölöni.

12. *Tordán*, l. sz. 697, lelkész: Szótsi Miklós. Sz.-györgyről; rector: Nagy Mihály, Abrudbányáról; kántor: László Mihály, maksai.

13. *Szinden*, l. sz. 169. lelkész: Nagy Elek, nagy ajtai; isk. rector: Uzoni (Kömives) Sándor (aliás Szóts); állás nélküli Dészfalvi János.

14. *Mészkon*. l. sz. 113. lelkész: Koncz Boldizsár, kis Solymosi; állás nélküli: Sz. Iványi Ferencz, bágyoni, egyh. ügyvéd; isk. rector: Vadadi Sámuel; állásnélküli: Pállfi Pál.

15. *Túr, és Komjantszejen*, l. sz. 90. lelkész: Sz. Lászlai Miklos; isk. rector: Nagy András, bölöni.

16. *Alsó Járában*, l. sz. 124, lelkész: Sékely Ferencz; isk. rector: Veress Zsigmond, derzsi.

Közli: CSEGEZ LÁSZLÓ.

Í m a

özv Gál Zsigmondné, Jakab Agnes felett.¹

Nagyhatalmu Isten, élet és halál egyedüli ura, szerető édes Atyánk! mély részvéttel s egyszersmind megfélemlve állottunk meg e gyászkoporsó mellett, melybe bár nem idő előtt jutott annak szomorú áldozata, az emberi rendes életkort tekintve; de mégis korán történt halála elhunyt keresztény nőtársunknak; mert a szeretet, mely őt övezte kedves gyermekei és unokái, valamint a jó testvérek s a nagykiterjedésű rokonság részéről, oly boldoggá tette őt, az élethez ragaszkodás lángját oly elevenen táplálta szívében, sőt magas korához képest egészségi állapota annyira kedvező volt, hogy az oly hirtelenül bekövetkezhető halálra közülünk senki sem gondolhatott s talán legkevésbé ő maga.

Annyival mélyebben érezzük oh felséges Isten, gyarló és erőtelen voltunkat s ama kezdetben kimondott ítélet minden perczen ránk nehezülhető súlyos voltát: *por vagy és porrá kell lenned!* s figyelmeztetőleg hangzik füleinkbe, mint minden hasonló alkalommal, úgy most is: *vigyázzatok, mert nem tudjátok mely órában jő el a ti uratok!* Ime Atyánk, Istenünk előttünk tiszteletben és közbecsülésben élt ker. nőtársunk, a te kedves leányod is remélhete magának s mi öneki szintén ígérheténk nemcsak napokat és heteket, hanem éveknek hosszú sorát is emberi számítás szerint s hittük, hogy azokat jóvoltodból el is nyerendi; de im mint borutlan égből lecsapó villámn, vagy mint a láthatár mosolygó derűjéből előtörő zivatar és sötét borulat rohanta meg őt a hirtelen-halált hozó gyilkos nyavalya, mely még csak annyi haladékot sem engedte neki, hogy búcsút vegyen azoktól a kedves gyermekeitől, kik a távolban értesülve a drága édes anya veszélyes állapotáról bár gyorsan sietve jöttek, mégis már csak a kiszenvedettet láthaták; s ki máskor oly mosolygó arcczal fogadá őket, most meghidegült tetem vala, az édes anya megszóktott édes ölelése, szerető mosolya nélkül!

De mily édes vigasza lehet a kesergő gyermekek bánatos szívének az a tudat, hogy szívök fájdalmát, leverő keservét nemcsak önmaguk érzik, hordozzák, hanem részt veszünk abból mindnyájan, a kik e gyász hajlékban és udvaron megjelentünk. Érezzük és tudjuk mindnyájan, ki volt itten az elköltözött s minő helyet töltött bé a társadalomban! S midőn e kérdésre felelni akarok, s akarom

¹ Szentgerinczén 1897 febr. 8-án.